

Mahmut Esat Bozkurt ve "Atatürk İhtilali"

Mustafa Kemal Atatürk ve Anadolu halkı, zamanla evrensel bir iletiye (mesaja) dönüşen Ulusal Kurtuluş Savaşı'yla emperyalizmin ikiyüzlü, kan içici ruhunu büyük bir bozguna uğratmıştır. Nasıl Amerikan emperyalizmi Vietnam yenilgisini içine sindirememişse, Batı emperyalizmi de Anadolu yenilgisini içine sindirememiştir. Bu nedenle bugün emperyalizm, oyunlarını daha sistemli, daha deneyim kazanmışlıkla sürdürmek istemektedir. Bu tehlikeleri göz önünde tutarsak, Kurtuluş Savaşı'mız bitmiş değildir. Emperyalizm yeryüzünde var olduğu sürece bilime, aydınlığa, akılcılığa giden yolda ulusal bağımsızlığımız her zaman pusuya düşürülme tehlikesi içindedir. Bugün, tıpkı geçmişte olduğu gibi, ihanet çeteleri emperyalizmle dayanışma içindedir. Önlerindeki en büyük engel de Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve onun çocukları olmuştur. Anadolu aydınlanmasının en büyük öncüsü Atatürk, bize cumhuriyetin kendisi olmamızı öğretti. Cumhuriyet, Anadolu halkının biricik kimliğidir, var oluşundaki tözdür. Bu da kolay elde edilmedi. Emperyalizmin Anadolu aydınlanmasına en sinsi tuzaklarından biri, kuşkusuz, şeriatın geri getirilmek istenmesidir. Çünkü bir halkın duyarlığını, benliğini, bilincini yok etmenin en etkili yöntemi ona bağınazlığın uyuşturucusunu, bilim dışılığın afyonunu yutturmaktır. Şeriat çölleşmedir. Çölleşmenin yaşam (hayat) kuyularındaysa insan kanı vardır. Atatürk devrimlerinden kaygılananlar, şeriatın çöl akrepeleridir. Onlar çöl kumlarının altında yaşam sürdürürler ve ne zaman sokacakları belli değildir. Kardeş cinayetlerinin meşrulaştırıldığı, insanın insan kanına alıştırıldığı bir dünyanın özlemi içindedirler.

Türkiye'de laik hukuk düzeninin temellerini atanlardan **Mahmut Esat Bozkurt**'un *Kaynak Yayınları* arasında çıkan *Atatürk İhtilali* adlı kitabını okuyorum. Kitap, Atatürk'ün direktifiyle Mahmut Esat Bozkurt'un hazırladığı konferanslardan derlenmiş ve Kemalizmi sistemleştirme amacını taşıyor.

Hilafetin Türklüğe Zararları başlığı altında şunlar yazıyor: "Hilafet laiklikle uzlaşamazdı. Yeni Türk Cumhuriyeti'ni laik kılmak birkaç bakımdan zorunlu idi. 1) Dinle devleti birbirinden ayırarak modern bir cumhuriyet kurmak için. 2) Dini Türkün ilerleme adımlarının önünde engel olmaktan çıkarmak için. 3) Ve nihayet modası ve manası yok olmuş, bütün bir tarih içinde Türke, yalnız ve sadece zararı dokunmuş böyle bir kurumu yok etmek için. 4) Ulusal duyguyu uyuşukluktan korumak, ona hızını vermek için.

Laiklik, bazılarının anladığı veya anlatmak istedikleri gibi dinsizlik değildir. Devletin dinle ayrılığıdır. Esasen devlete din izafe etmek kadar yanlış bir şey düşünülemez. Biliriz ki, dinler o dine girenlere bazı ödevler yükler. (...) devlet ise tüzel kişiliktir (hükmi şahsiyettir). Bu ödevleri yerine getiremez. Nasıl anlatayım. Bir devlet düşünülebilir mi ki, hacca gitsin de hacı devlet efendi olarak dönsün?! Yine bir devlet tasavvuru mümkün müdür ki, abdest alarak beş vakitte namaz kılsın? Ramazanlarda oruç tutsun? Osmanlı Kanun-u Esasisi (anayasası) ve Birinci ve İkinci Teşkilat-ı Esasîyelerimiz 'Devletin dini, din-i İslamdır. Ahkam-ı şeriyenin tenfizine Büyük Millet Meclisi memurdur' gibi birtakım maddeleri ihtiva ediyorlardı ki, bu hem gülünç, hem de zararlı idi. (...) Çünkü, dinle devlet birbirinden ayırt edilmedikçe din devlette direktiflerini veriyor ve zalim hükümdarlarla onlann emir kullarının elinde bir baskı aracı oluyordu. Hükümdarların ve onların hükümetlerinin en fena hareketleri dinle meşru gösteriliyordu. (...) İdaresizlik kolayca şeriatın sırtına yükletiliyor ve akan sular durduruluyordu. Bizdeki isyanların, kaytaklıkların hemen hepsi şeriata arka verdi."

"Ağzıkara" şeriatçılar, işte bu nedenle emperyalizmin tetikçiliğini yapıp büyük kurtarıcı ve bağımsızlıkçımız Atatürk'e saldırıyorlar.

